

50 jaar Katholieke Charismatische Vernieuwing en
500 jaar Reformatie in het licht van
de weg naar eenheid onder alle volgelingen van Jezus
Lezing Kees Slijkerman 22 januari 2017 in Oosterhout, Paulusabdij

INHOUD

1. In het licht van de weg naar eenheid onder alle volgelingen van Jezus

Wat was Gods plan?

Hoe werd dat plan uitgevoerd?

Charismatische beweging binnen het Joodse volk en een joodse charismatische beweging onder de volkeren

Kenmerken charismatische beweging in het boek Handelingen en in de Katholieke Charismatische Vernieuwing (KCV)

2. De Reformatie

Breuken in de eerste 1500 jaar

Het jaar 1500

Terugkijkend op 500 jaar Reformatie in het licht van de weg naar eenheid

Is de beoogde hervorming toch geslaagd?

Huiswerk vanuit het Tweede Vaticaans concilie

3. 50 jaar Katholieke Charismatische Vernieuwing

Waar kwam deze vernieuwing vandaan en hoe is die begonnen

Uiteinde van de aarde en de rand van de samenleving

Alle ingrediënten werden klaargelegd

Duquesne-weekend Pittsburgh 1967

Was dit echt het begin van de KCV?

Gelijktijdige begin punten in Nederland

Invloed vanuit Duquesne-weekend op Nederland

4. Naar de eenheid

Verbindende rol KCV op de weg naar eenheid

Eigen rol van ieder op de weg naar eenheid

- Informatiebronnen op internet bij deze onderwerpen

1. IN HET LICHT VAN DE WEG NAAR EENHEID

Woord vooraf

Dat Jezus op de avond voor zijn lijden al heeft gebeden om de eenheid van al zijn volgelingen, dat laat al zien dat die eenheid niet vanzelfsprekend zou zijn.

Het evangelie moest verkondigd worden in een verdeelde wereld van beperkte mensen. Alleen door de kracht en het licht van de heilige Geest zou God met die beperkte mensen toch kunnen realiseren wat zijn plan was.

Wat was Gods plan?

Een liefdesrelatie met de mensen. Te midden van de mensheid heeft Hij Zich een volk

gevormd aan wie Hij zichzelf bekend heeft gemaakt, aan wie Hij heeft laten zien hoe Hij zijn schepping bedoeld heeft en hoe de mensen gelukkig kunnen worden met Hem en met elkaar. Dat volk Israël is ook bestemd om een licht voor alle volkeren te zijn. De Messias van Israël, de koning van de Joden, het vleesgeworden Woord van God, Jezus Christus, heeft in volheid Gods wil en Gods bedoelingen duidelijk gemaakt. En die moesten worden verkondigd aan alle volkeren, om te beginnen aan het hele volk Israël.

Hoe werd dat plan uitgevoerd?

Via Elisabeth, Zacharias en Johannes de Doper. Via Maria, Jozef en Jezus. Via de Joodse volksgenoten van Jezus die zijn leerlingen werden. En na zijn verrijzenis via: De duizenden Israëlieten op de 1e pinksterdag. Via de joodse synagogen waarin eerst door Jezus zelf het goede nieuws werd verkondigd en later onder anderen door de apostelen Paulus en Barnabas in Syrië, Turkije, Griekenland en Italië.

Het 1e volk buiten Israël dat werd bereikt waren de Samaritanen: Handelingen 8,4-25. Het 2e volk buiten Israël: de Ethiopiërs via een Ethiopiër: Handelingen 8,26-39. De 3e uitbreiding: niet-joden die als godvrezenden de synagoge bezochten en al een band hadden met het Joodse volk en met de God van Israël: Cornelius en zijn huishouden, Handelingen 10. Ook die Ethiopiërs en Samaritanen hadden al een band met het joodse volk.

Charismatische beweging binnen het Joodse volk

Tot hiertoe kon je de beweging van volgelingen van Jezus typeren als een charismatische beweging binnen het jodendom. In hoofdstuk 11 gaan ook volkeren daarbuiten het goede nieuws ontvangen. Die overgang wordt hier beschreven: *"Zij die sinds de noodtoestand na Stefanus' dood verspreid waren geraakt, trokken verder tot Fenicië, Cyprus en Antiochië, terwijl zij aan niemand het woord verkondigden dan alleen aan de Joden. 20 Maar er waren ook mensen uit Cyprus en Cyrene bij, die in Antiochië ook aan de hellenisten de goede boodschap gingen verkondigen dat Jezus de Heer is. 21 De Heer stond hen ter zijde: een groot aantal mensen kwam tot geloof en bekeerde zich tot de Heer."*

Joodse charismatische beweging onder de volkeren

Vanaf Handelingen 11 werd dit uitgebreid met een joodse charismatische beweging onder de volkeren. Het woord dat vaak vertaald wordt met "heidenen" betekent eigenlijk "de volkeren". Daarmee bedoelden de joodse schrijvers van de Bijbel alle volkeren buiten hun eigen volk Israël.

Kenmerken charismatische beweging in het boek Handelingen en in de KCV

Als we die verschillende uitbreidingen nader bekijken dan zien we hoe groot de rol daarin is voor de Heilige Geest en bepaalde charisma's. Als we ze nader bekijken krijgen we ook gelijk in beeld wat charismatische vernieuwing eigenlijk is.

Handelingen 2 bij de Israëlieten in Jeruzalem: gebed in [klanktaal](#), spontaan Gods grote daden verkondigen, profetische uitleg geven aan feitelijk gebeuren, een prediking die het hart van de mensen diep raakt. 'Elke dag kwamen zij in de tempel bijeen en waren één van hart en ziel; zij aten bij elkaar thuis, blij en onbezorgd.' (Handelingen 2,46)

Handelingen 8 bij de Samaritanen: Filippus genas verlamde mensen en verdreef onreine geesten. Daardoor gingen ze na zijn boodschap luisteren. Apostelen kwamen om hem de handen op te leggen, want de heilige Geest was nog op niemand van hen neergedaald. Dat was kennelijk merkbaar, of iemand wel of niet de heilige Geest had ontvangen. De apostelen legden hun de handen op en zij ontvingen de heilige Geest. Dat was zo zichtbaar dat ene Simon die macht ook wel wilde. Een belangrijk aspect van charismatische vernieuwing is die [merkbare ontvangst en manifestatie van de heilige Geest](#).

Handelingen 8, de geschiedenis van Filippus en de Ethiopiër laat zien dat de heilige Geest iets tegen je kan zeggen wat je dan gaan doen. Bij de charismatische vernieuwing zien we dit ook: mensen horen de heilige Geest iets zeggen, proberen te onderscheiden of het werkelijk van God afkomstig is en doen dan wat de heilige Geest zegt. Best spannend. Filippus laat zien dat dit een enorme impact kan hebben op de loop van de geschiedenis. Zeker als de hier bekeerde Ethiopiër heeft doorgegeven in zijn eigen land, wat je mag veronderstellen.

Handelingen 10 is een geschiedenis waarin visioenen en opnieuw [het spreken van de Geest](#) een grote rol spelen. En ook dat de heilige Geest merkbaar over mensen komt.

2. DE REFORMATIE

Breuken in de eerste 1500 jaar

We maken een hele grote sprong van 1500 jaar. Het evangelie is in die 1500 jaar verkondigd in Azië, Afrika en Europa. Het evangelie heeft leerlingen van Jezus uit een groot aantal volkeren met elkaar verbonden. Maar in die 1500 jaar zijn ook banden verbroken.

Met namen deze twee breuken:

1.-*Tussen Joden en niet-Joden binnen het lichaam van Christus*

De gelovigen uit de andere volkeren vormden al spoedig de grote meerderheid binnen de Kerk. Het besef dat ze opgenomen zijn als wilde olijftakken in de edele olijfbloom Israël (Romeinen 11) was voor een groot deel verloren. Het ging zo ver dat het aan joodse volgelingen van Jezus verboden werd om er joodse gebruiken op na te houden. Deze breuk tussen joodse en niet joodse volgelingen van Jezus ontstond al in de eerste eeuwen na Christus. Dat is een lezing op zich (zie de rubriek Joden-christenen op www.stucom.nl).

2.-*Tussen het Grieks-katholieke en het Latijns-katholieke deel van de Kerk*

De Kerk in het Byzantijnse Rijk en de Kerk in het westen van Europa scheurden in 1054 los van elkaar.

Het jaar 1500

De wereld maakt een ontwikkeling door waarin de uitvinding van de boekdrukkunst en het individualisme een belangrijke rol spelen. Het geestelijk leven in de Kerk in de westelijke helft van Europa staat er niet best voor en regelmatig geven mensen leiding die helemaal geen goed voorbeeld zijn voor de gelovigen. Er is dringend behoefte aan hervorming van de kerk. Ik ben het boekje *Luther en Rome*, van de protestantse theologe Martie Dieperink, aan het lezen. Zij heeft alle schriftelijke bronnen van en over Luther uitgeplozen.

Toen de jonge monnik Luther in het jaar 1500 Rome bezocht zat daar een hele slechte paus. Zijn opvolger, paus Julius II (1503-1513) hervormde de curie en riep een hervormingsconcilie bijeen. Bij de opening van dat concilie (in 1513) werd gememoreerd hoezeer de godsdienst door het volk veracht werd en een voorwerp van spot was.

"Wanneer, o mijn God, was er een grotere scheuring in de Kerk?", zei de generaal van de

augustijnen, Aegidius van Viterbo, die de openingsrede hield. De hele vergadering was tot tranen toe bewogen.

Heel opmerkelijk dus dat in 1513 in Rome al een scheuring werd geconstateerd. Meestal gaan we ervan uit dat die scheuring pas na de breuk tussen Rome en Luther ontstond.

Terugkijkend op 500 jaar Reformatie in het licht van de weg naar eenheid

We hebben opnieuw een paus die de curie hervormt. En we zijn inmiddels 50 jaar bezig de besluiten van het Tweede Vaticaans concilie uit te voeren.

Dat uitvoeren van die besluiten neemt wel 100 jaar in beslag, zei paus Franciscus. (Zoals ook de uitvoering van de hervormingen waar het concilie van Trente toe besloot wel 150 jaar nodig had, zei kardinaal Eijk in 2012.)

De Reformatie, in de zin van het hervormen van de Kerk, kun je als mislukt typeren. De Kerk werd niet hervormd maar scheurde. Wat Luther helemaal niet van plan was geweest, daartoe besloot hij later toch: een nieuwe kerk vormen. En verschillende andere reformatoren maakten ook nieuwe kerken. En die kerken zijn op hun beurt ook weer gescheurd. Er heeft een *verpulvering van de gereformeerde gezindten plaatsgevonden*, volgens ingenieur De Graaf, de vroegere secretaris van de Gereformeerde Bond in wat nu Protestantse Kerk in Nederland (PKN) is.

Maar...

De Reformatie heeft heel veel goeds teweegebracht en heel veel waardevolle noodzakelijke aspecten van Gods grote plannen met de mensen doorgegeven aan volgende generaties:

Grote aandacht voor het Woord van God.
Besef dat we door Christus gered worden.
De oproep tot persoonlijk geloof.
Bijbelstudie.

Grote verantwoordelijkheid bij elke gelovige, elk lid van een gemeente in Christus.

Paus Franciscus heeft bij het begin van het Lutherjaar, 31 oktober 2016, zijn dankbaarheid geuit voor het vele goede dat de Reformatie heeft gebracht.

Paus Benedictus XVI wijst in het bijzonder op het feit dat Luther zichzelf grote zorgen maakte over hoe hij tegenover God stond. Luther zijn vraag was: hoe vind ik een rechtvaardige God?, in onze oren misschien een merkwaardige vraag, omdat er maar een God bestaat en die is rechtvaardig. Maar de worsteling van een mens die beseft niet heilig maar zondig te zijn, met de vraag hoe hij in het reine kan komen met God, die worsteling is heel belangrijk. Paus Benedictus signaleert dat heel erg weinig mensen zich daar tegenwoordig druk over maken. Van Luther mogen we tenminste leren dat dit een hele belangrijke vraag is: hoe sta ik tegenover God?

Is de hervorming toch geslaagd?

Datgene waar het bij de Reformatie om ging, dat is in de afgelopen 500 jaar wel gerealiseerd en in belangrijke mate officieel overgenomen door de Rooms-katholieke Kerk. Over de rechtvaardiging door het geloof werd in 1999 een [overeenkomst](#) getekend.

Dat de Rooms-katholieke Kerk officieel grote hervormingen heeft doorgevoerd, betekent nog niet dat ze in alle uithoeken en geledingen van de Kerk al worden begrepen en geleefd. Daar is echt wel 100 jaar voor nodig, zoals paus Franciscus onlangs nog zei.

Wie weet en gelooft wat er precies in die [overeenkomst uit 1999](#) is vastgelegd?

Hoeveel rooms-katholieken doen echt mee in die oecumenische beweging van toenadering tussen alle volgelingen van Jezus? Een

3. KATHOLIEKE CHARISMATISCHE VERNIEUWING 50 JAAR

Precies in die afgelopen 50 jaar sinds het concilie zien we ook een bijzondere werking van de Heilige Geest met een merkbare ontvangst van de heilige Geest, charisma's als rechtstreekse woorden van God aan gelovigen en gezangen. Kenmerken van die bovengenoemde charismatische beweging binnen het Jodendom zien we terug binnen de Rooms-katholieke Kerk, met name door de wereldwijde Katholieke Charismatische Vernieuwing.

Waar kwam deze vernieuwing vandaan en hoe is deze vernieuwing begonnen?

deelname die voor het 2e Vaticaans concilie niet echt was toegestaan. Zelfs het samen met anglicanen bidden was aan rooms-katholieken niet toegestaan (zie [pag.3 van 0168uk](#)).

Hoeveel rooms-katholieken beseffen dat het concilie vastgelegd heeft dat Gods beloften aan het Joodse volk nog recht overeind staan en dat gelovigen uit andere volken geënt zijn op de edele olijfbom Israël?

En hoeveel rooms-katholieken beseffen al wat het concilie over charisma's heeft vastgesteld: dat charisma's, eenvoudige charisma's en buitengewone charisma's, moeten worden aanvaard. Dat ieder die een charisma ontvangt daarmee het recht en de opdracht heeft dat charisma te gebruiken tot welzijn van de mensen en tot opbouw van de Kerk. Het concilie heeft het wel duidelijk gesteld, maar daarmee is het nog geen algemeen aanvaarde praktijk. Priesters, die volgens het concilie moeten oordelen over de authenticiteit en het ordelijk gebruik van charisma's, voelen zich daar nog lang niet bekwaam voor en kunnen heel afwijzend en ondeskundig reageren op charisma's.

Zo is er heel veel huiswerk te doen op de weg naar de eenheid van alle christenen. Voor iedereen ligt er deze vraag: Waar wil de Heer mij voor gebruiken in dit geheel?

En daarmee zijn we aangeland bij het laatste van de drie onderwerpen: 50 jaar Katholieke Charismatische Vernieuwing.

Om dat goed in beeld te krijgen moeten we nog kort kijken naar de verspreiding van het evangelie en de verspreiding van de bouwstenen (of brokstukken?) van de wereldkerk over heel de wereld. Deze verspreidingen zijn voor een groot deel te danken aan de Reformatie.

Uiteinde van de aarde en de rand van de samenleving

Jezus heeft zijn leerlingen beloofd met hen te blijven tot aan de uiteinden der aarde.

In een stad op een van die uiteinden van de aarde, Los Angeles*, begon de kerk weer een

charismatische beweging te worden, zoals in het begin.

En het was niet alleen een uiteinde van de aarde, maar ook nog eens onder mensen aan de rand van de samenleving, die daar maar net gedoogd werden. De slavernij was afgeschaft tijdens het leven van hun ouders. Ze mochten nog niet in een leslokaal met blanken zitten. Een van hen, William Seymour, predikte Jezus waarbij de heilige Geest zich manifesteerde op een manier die lange tijd niet meer gezien was in de Kerk: mensen die in tongentaal gingen bidden, visioenen zagen en profetieën hoorden. [Zo ontstond in 1906 de Pinksterbeweging.](#)

Misschien wel als antwoord op het gebed dat paus Leo XIII wereldwijd liet bidden een aantal jaren daarvoor (Zie [0130](#) op www.stucom.nl over zuster Elena Guerra en Paus Leo XIII).

Die pinksterbeweging, aanvankelijk afgewezen door de gevestigde kerken, kreeg in de jaren 50 ingang in protestantse kerken in Nederland en episcopale kerken in Amerika.

Om ingang te krijgen in de rooms-katholieke Kerk was eerst het 2e Vaticaans concilie nodig. Een van de gasten die bij dat concilie aanwezig was heette David du Plessis, toenmalig secretaris van een grote vereniging van Pinksterkerken.

Alle ingrediënten klaargelegd

Op deze manier had God alle ingrediënten klaargelegd om ook in de katholieke kerk een charismatische vernieuwing op gang te brengen. Belangrijkste ingrediënten: het getuigenis van pinkstervoorganger David Wilkerson, het gebed van een oecumenische groep, een inleiding door de eenvoudige episcopale vrouw..., en de besluiten van het concilie.

Duquesne-weekend

Zo kon het gebeuren dat een groep katholieke studenten in Pittsburgh, met hun Bijbelstudiegroep *The Chi Rho Society*, hoorde over de doop in de Geest. Enkele docenten ontvingen die doop in de Geest buiten hun eigen kerkelijke kringen.

De secretaris van *Chi Rho* stelde voor een retraitsweekend te houden om als groep hechter te worden en meer te leren over wat het betekent om een christen te zijn.

Aanvankelijk zou die retraite gaan over de zaligsprekingen, maar iemand stelde voor als

voorbereiding allemaal Handelingen 1 tot en met 4 te lezen en het boek *Het kruis in de asfaltjungle* van de pinkstervoorganger David Wilkerson. In dat boek vertelt Wilkerson over zijn werk onder verslaafde bendeleden en ook over de doop in de Geest en bidden in tongentaal.

Van 17 tot 19 februari 1967 kwamen ze samen in een retraitehuis. Lees over dit Duquesne-weekend op <http://www.kcv-net.nl/kcv/historie/februari-1967-duquesneweekend/> en de getuigenverslagen in het boek *As By A New Pentecost*. Zie de dvd *Een nieuw Pinksteren*, waarvan een [groot deel van de originele Engelse dvd](#) staat op.

Was dit nou echt het begin van de KCV? Gelijktijdige beginpunten in Nederland.

Is deze vernieuwing vanuit Pittsburgh geëxporteerd over de wereld en zo in Nederland aangekomen?

Niet echt en toch een beetje.

Als je de interviews en artikelen leest van de [mensen van het eerste uur](#) van de Katholieke charismatische vernieuwing in Nederland, dan ontdek je dat bij hen deze vernieuwing niet uit de lucht kwam vallen. De Heilige Geest was al lang met hen bezig, ook voor februari 1967 al.

Ook in bijvoorbeeld Colombia was er al een begin van charismatische vernieuwing in de katholieke kerk, voordat ze contact kregen met deze vernieuwing in de Verenigde Staten. Ook hier was het getuigenis een protestantse prediker het middel dat God gebruikte om onder katholieken iets nieuws op gang te brengen.

De interviews en artikelen in de serie *Mensen van het 1e uur* in *Bouwen aan de Nieuwe Aarde* laat zien dat er in Nederland rooms-katholieken waren, die al iets van charismatische geloofsvernieuwing hadden meegemaakt voordat ze over deze vernieuwing in de Verenigde Staten hoorden waren.

'Huisbeweging'

Mensen die betrokken waren bij wat door buitenstaanders 'de Huisbeweging' werd genoemd. In een parochie te Soestdijk begon een van hen, kapelaan Joseph Horsthuis, in 1960 een gebedsgroep. Hij schrijft: "Ook met

vier echtparen begon hij een gebedsgroep. Hij [Jozef Horsthuis, priester van het aartsbisdom Utrecht] vertelde: 'Ik zei hun dat zij op spontane wijze alles zouden moeten doen wat in de liturgie op vastgestelde wijze gebeurt: gebed, gezang, lezing uit de heilige Schrift, getuigenis (vgl. geloofsbelijdenis) en eventueel ook schuldbelijdenis. Die echtparen waren daar enthousiast voor.' De eucharistieviering was toen nog in het Latijn. Een aardig detail is dat een van die echtparen, Henk en Joke Huiberts, tegenwoordig (1993) de gebedsgroep in Wijchen leidt. ... Voor Jozef Horsthuis - toen nog Joop geheten - was dit alles de start van een persoonlijk bewust geestelijk leven. " 0050 op www.stucom.nl.

Op verzoek begon hij ook in Ede zo'n groep, samen met kapelaan Harry Smithuis (die helaas later de Rooms-katholieke Kerk verliet). Jozef Horsthuis kwam ook in contact met dominee Wim Verhoef uit Hoenderloo, die de pinkstervernieuwing eerder had leren kennen. Horsthuis: 'Hij bleek een blaadje - *Vuur* - te hebben, en we zagen beiden dat die pinksterbewegingen buiten de Kerk de onbetaalde rekeningen van de Kerk waren. Bovendien hadden we beiden niet alleen verstandelijke belangstelling voor de werking van de Geest, we wilden ons er ook aan wagen.' En op 6 of 7 juni 1962 had hij de ervaring gedoopt te zijn in de Geest.

Invloed van uit Duquesne-weekend op Nederland

Als je edities uit de jaren zestig van het tijdschrift *Bouwen aan de nieuwe aarde* leest, dan zie je dat daar de bodem ook rijp werd gemaakt voor de heilige Geest. Toen er dan ook een conferentie in 1971 in Nijmegen zou plaatsvinden, waarop sprekers van protestantse, rooms-katholieke en pinkstersignatuur zouden spreken, toen zeiden

medebroeders van de marist pater Beijersbergen: *dat is wel wat voor jou*. Ze zeiden dat tijdens het ontbijt en daarna stapte pater Beijersbergen op de fiets en ging er naartoe. Hij was docent wijsbegeerte aan de priesteropleiding van de Maristen en verantwoordelijk voor de 3e orde van de Maristen. In de schoolvakanties gaf hij retraites aan religieuzen en bezocht hij op zijn brommer mensen van bijbelgespreksgroepen die met de Maristen verbonden waren. Hij hield met hen contact via het tijdschrift dat sinds 1965 *Bouwen aan de nieuwe aarde* heette en waar hij de redactie van voerde. Tijdens die bijeenkomst in Nijmegen abonneerde hij zich op *New Covenant*, destijds het tijdschrift van de Katholieke charismatische vernieuwing in de Verenigde Staten. In een van die edities las hij over het weekend van die studenten in februari 1967. In de eerstvolgende retraite die hij aan zusters gaf stelde hij voor het met de Geest te wagen. Nieuw voor die zusters was dat ze over hun persoonlijke geloofsbeleving met elkaar in gesprek gingen, dat ze daarover iets aan elkaar kwijt vertelden. Die bewuste retraite in 1973 kan gezien worden als een duidelijk begin van de katholieke charismatische vernieuwing in Nederland. Zie een [uitvoerig verslag](#): 0056 www.stucom.nl.

Organisatorisch en inhoudelijk kreeg die vernieuwing meer gestalte door mensen als Ed en Karin Arons ([0037](#) op www.stucom.nl), Anton en Nellie Ruiter ([0179](#) op www.stucom.nl), Theo Swart ([0401](#) op www.stucom.nl). In de beginjaren was er ook een belangrijke inhoudelijke ondersteuning vanuit Vlaanderen (bijvoorbeeld door pater dr. Walter Smet SJ). De Vlaamse pater Jos Biesbrouck ontving op 11 mei 1965 al de doop in de Geest, in Utrecht ([0035](#) op www.stucom.nl).

4. NAAR DE EENHEID

Samenvattend kunnen we zeggen: dat God de Reformatie heeft gebruikt om in de grote wereldkerk bepaalde wezenlijke aspecten van de Kerk te bewaren en te doen groeien; dat God de Reformatie heeft gebruikt om het evangelie te laten klinken tot aan de uiteinden der aarde;

dat God de Reformatie heeft gebruikt om uiteindelijk toch de Rooms-katholieke Kerk een noodzakelijke hervorming te laten doorvoeren. Van de brokstukken van de Kerk die verscheurd was geraakt heeft God bouwstenen gemaakt.

God maakt de Kerk opnieuw tot een charismatische beweging onder de volkeren en een charismatische beweging in het volk Israël. Die charismatisering van de Kerk begon aan de uiteinden, bij de kinderen van slaven in baptistenkringen; bereikte daarna de kerken van de Reformatie (protestants, luthers en anglicaans), daarna de Rooms-katholieke Kerk, daarna de evangelische beweging en parallel aan dit alles ook het volk Israël.

Zonder de charismatische dimensie zou de *beweging van in Jezus gelovende Joden* niet zo omvangrijk zijn geworden.

Verbindende rol KCV op de weg naar eenheid

Het is niet verwonderlijk dat God de katholieke charismatische vernieuwing gebruikt als verbindingsschakel tussen de verschillende bouwstenen en brokstukken.

Hoe gebruikt God de KCV nu op de weg naar de eenheid?

Rooms-katholieken die zelf een ervaring hebben van gedoopt zijn in de heilige Geest (vervuld zijn van innerlijke blijdschap; ervaren dat het Woord van God tot je begint te spreken;

ervaringen met charisma's als tongenzang, gebed in klanktaal; ervaren dat God hier en nu tot je spreekt, je iets laat zien en ervaren; persoonlijk gebed in eigen woorden.)

Rooms-katholieke die dit ervaren, merken ook een diepe geestelijke verwantschap met miljoenen christenen in andere kerken waarin die zelfde ervaringen opgedaan worden. Veelal christenen in evangelische en pinkstergroeperingen waar de Rooms-katholieke Kerk als zodanig moeilijk contact mee heeft of door wordt verworpen.

Eigen rol van ieder op de weg naar eenheid

Als je zelf je plek inneemt in de kerkgemeenschap waar je lid van bent, als een levende steen waar andere stenen weer op kunnen rusten, dan kun je zorgeloos geestelijke gaven ontvangen van andere christenen, dan kun je een goede ambassadeur van je eigen kerkgemeenschap zijn naar andere christenen.

Zelf mocht ik al in heel veel oecumenische contacten met een diepe broederlijke/zusterlijke verwantschap ervaren. Zoals de hele KCV heb ook ik direct en indirect veel ontvangen vanuit de Reformatie: door mijn tijd bij Youth for Christ (waar ik ook mijn vrouw heb leren kennen die trouw lid is van de Protestantse Kerk In Nederland); en ook door de vorming tot leven in de Geest in 1975 te Harderwijk, waarin een katholiek boekje gebruikt werd maar ik de enige rooms-katholieke deelnemer was.

Nadat ik eerst mijn eigen rooms-katholieke identiteit kon verdiepen en versterken met onderricht over allerlei aspecten van ons rooms-katholieke geloof (waarbij ik veel geleerd heb van de rooms-katholieke priester Jozef Horsthuis met wie ik samen de cursus Sions Poorten gaf in 1979 - 1984), werd ik steeds meer geschikt om ook in oecumenische contacten een rooms-katholieke inbreng te geven.

Nu zit ik in samenwerkingsverbanden:

- met de Charismatische Werkgemeenschap Nederland in verband met de Leerstoel theologie van de charismatische vernieuwing aan de Vrije Universiteit;
- in de officiële dialog tussen de Rooms-katholieke Kerk en de Verenigde Pinkster - en Evangelie gemeenten (VPE) en MissieNederland;
- in de theologische werkgroep van de beweging Toward Jerusalem Council II;
- in de Stichting Bonifatius-Dorestad;
- in het Beraad van Kerken in Wijk bij Duurstede;
- in een plaatselijke werkgroep voor de Week van Gebed voor de Eenheid van de Christenen; -et cetera

En in al die situaties merk ik hoe belangrijk het is dat ik een groot deel van de persoonlijke geloofsbeleving van die andere christenen kan meevoelen. Samen vind je het belangrijk dat mensen Jezus Christus leren kennen, een geestelijk leven laten voeden door het Woord van God, dat God eer krijgt en gehoorzaamd wordt, en zo meer.

Dit was een lezing op de slotdag van de week van gebed om de eenheid onder de christenen in januari 2017. Het thema voor die week ging terug op 500 jaar Reformatie. In 2017 werd ook de 50e verjaardag gevierd van de wereldwijde Katholieke Charismatische Vernieuwing.

Meer:

- www.kcv-net.nl/kcv/historie/

- [0014](#) op www.stucom.nl: de geschiedenis van de eerste 25 jaar van de KCV in Nederland

Dit is een document 0423 www.stucom.nl